

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Αόρατη όψη»

Οι καλλιτέχνες συνήθως δεν έχουν ξεκάθαρη εικόνα του τρόπου πρόσληψης, αποκωδικοποίησης και ερμηνείας των μηνυμάτων τους από τους δέκτες. Στοιχεύουν στην ολική αποδοχή της τέχνης τους και απορούν όταν την πετυχαίνουν, είναι δυστυχισμένοι όταν δεν βρίσκουν τον στόχο-δέκτη και αισθάνονται ότι προδίδουν τον εαυτό τους όταν τα πλήθη τους λαιρεύουν, δέχονται την επιδοκιμασία ως δίκαιη αμοιβή και την αποδοκιμασία ως ανικανότητα του δέκτη να συλλάβει το νόημα, τον νεοτερισμό, την αλληγορία, κ.λπ. Σπάνια όμως έχουν την ευκαιρία ή τη δυνατότητα, αλλά και την επιθυμία, να ασχοληθούν εις βάθος με τις αντανakλάσεις του έργου τους στις προσλαμβάνουσες των δεκτών.

Δεν γράφω δοκίμιο, αναφέρομαι σε μια από τις πτυχές της θεματολογίας του έργου του David Marguillies «Sight Unseen», το οποίο ο Βαρνάβας Κυριαζής μετέφρασε και ανεβάζει στη Λεβέντειο Πινακοθήκη. Οι συζητήσεις του εικαστικού καλλιτέχνη Jonathan Waxman με τα άλλα πρόσωπα του έργου για

τη σχέση των αναγεννησιακών αισθητικών προτύπων και της μοντέρνας τέχνης, για την κοινωνική κριτική εκ μέρους του δημιουργού και για το γεγονός ότι το αντικείμενο της κριτικής του είναι ταυτόχρονα το αγοραστικό του κοινό, είναι γραμμένες από τον Marguillies, ανεβασμένες από τον σκηνοθέτη Κυριαζή και εκτελεσμένες από τους Ανδρέα Αραούζο, Άντρη Κυριαζή, Φώτη Αποστολίδη και Χριστίνα Μαρούχου, έτσι που εμείς οι θεατές, συνεπαρμένοι, περιμέναμε την κάθε επόμενη ατάκα, την απάντηση στην κάθε ερώτηση, την αντίθεση στην κάθε θέση, ωσάν να επρόκειτο για θρίλερ. Ταυτόχρονα, και αυτό είναι ένα μεγάλο προσόν του κειμένου και της παράστασης, πραγματικά ταυτόχρονα με τις συζητήσεις για την τέχνη γίνονται απολογισμοί απωλειών και κερδών στη ζωή των ηρώων. Γίνονται αναδρομές στο παρελθόν και αναμετρήσεις του Jonathan (Α. Αραούζος) και της Patricia (Α. Κυριαζή) με τους νεαρούς εαυτούς τους. Ο Κυριαζής και οι ηθοποιοί του εισηγούνται δύο αποτελεσματικούς τρόπους ολοκλήρωσης των μορφών και εξαντλητικής απόδοσης των νοημάτων του κειμένου —την πλήρη κατανόηση αυτών που λέγονται από τους ίδιους τους συντελεστές και την ανά πάσα στιγμή οργανική, φυσική αναπαράσταση των ψυχικών καταστάσεων των ρόλων τους. Οι ανά δύο συγκρούσεις του Jonathan με τον Nick (Φ. Αποστολίδης) και την Grete (Χρ. Μαρούχου) ανάγονται σε αντιθέσεις ηθικών αξιών. Τα θέματα της εβραϊκής ταυτότητας, του χρέους προς την επιβαλλόμενη από μέσα και απ' έξω εθνική, πολιτιστική, θρησκευτική διαφορετικότητα, του ρόλου του υποσυνείδητου στη δημιουργία και στην πρόσληψη της τέχνης, παρουσιάζονται στο κείμενο και την παράσταση με εξίσου συναρπαστικό και βαθύ τρόπο. Ο καθένας από το υποκριτικό σύνολο, καθώς και οι εικαστικοί της παράστασης Γιώργος Γιάννου και Ρέα Ολυμπίου και ο συνθέτης Γιώργος Κολιάς, μπορούν δικαιωματικά να θεωρήσουν τη δουλειά τους στην παράσταση ως προσωπικό επίτευγμα. Και ο σκηνοθέτης Βαρνάβας Κυριαζής δικαιούται να γράψει την ομαδική τους επιτυχία στον προσωπικό του λογαριασμό.